

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 23 maart 2011 in
zaken nrs. 10/32983 en 10/32986 in de gedingen tussen:

(hierna: vreemdeling 1) en

(tezamen hierna: de vreemdelingen)

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 20 april 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede ambtshalve met toepassing van artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) bepaald dat de uitzetting van de vreemdelingen achterwege blijft van 12 mei 2010 tot 12 november 2010.

Bij onderscheiden besluiten van 16 september 2010 heeft de minister van Justitie de daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 23 maart 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de gemaakte bezwaren neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans, de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. De minister klaagt in de eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij op basis van het advies van het Bureau Medische Advisering van 19 mei 2010 (hierna: het BMA-advies) niet tot de bestreden besluiten had kunnen komen, nu het BMA zich in het licht van de verklaring van de behandelend psychiater inhoudelijk had moeten uitspreken over de stelling dat een veilige behandelomgeving nodig is.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351) is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (uitspraak van 13 oktober 2010 in zaak nr. 201001245/1/V1; www.raadvanstate.nl) moet de minister, indien hij een BMA-advies aan zijn besluitvorming ten grondslag legt, zich ingevolge artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht ervan vergewissen dat dit – naar wijze van totstandkoming – zorgvuldig en – naar inhoud – inzichtelijk en concludent is.

2.2. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 20 december 2011 in zaak nr. 20110596/1/V1 (www.raadvanstate.nl) heeft overwogen, volgt uit de jurisprudentie van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

(onder meer de beslissing van 27 april 2010, in zaak nr. C2009/105 en de beslissing van 15 maart 2011, in zaak nr. C2010/126 (www.overheid.nl)), dat het BMA bij het uitbrengen van een advies aan de minister omtrent de medische situatie van een vreemdeling, indien en voor zover de door een behandelaar van de desbetreffende vreemdeling verstrekte informatie daartoe aanleiding geeft, dient te beoordelen of die informatie, mede gezien de reeds uit het dossier bekende gegevens over de medische situatie van de vreemdeling, aanleiding geeft tot gerede twijfel over de effectiviteit van de in het algemeen verkrijgbare medische behandeling of te leveren zorg in het land van herkomst dan wel het land waarnaar de vreemdeling wordt verwijderd, met name gelet op de aard van het trauma en de omstandigheden waaronder dat is veroorzaakt, althans gelet op die omstandigheden waaromtrent het BMA wel kan worden geacht zich uit te laten. Daarbij dient het BMA, voor zover nader onderzoek niet mogelijk is, in zijn advies dan wel nota in ieder geval melding te maken van die gerede twijfel.

2.3. In het BMA-advies van 24 maart 2010 heeft de arts op de vraag omtrent de aanwezigheid van behandelmogelijkheden in Armenië en Georgië opgemerkt dat – uitgaande van de juistheid van de beschikbare informatie – de voor vreemdeling 1 relevante therapiemogelijkheden in het land van herkomst, dan wel het land van eventuele verwijdering, in medisch-technische zin in voldoende mate aanwezig zijn. Vervolgens heeft de minister het BMA bij brief van 6 mei 2010 onder verwijzing naar de in het bezwaarschrift genoemde medische stukken, weergegeven in r.o. 2.4, verzocht nader in te gaan op de veilige behandelomgeving.

2.4. In een brief van de behandelend psychiater van 27 februari 2009 wordt – voor zover thans van belang – vermeld dat bij vreemdeling 1 sprake is van een chronische vorm van posttraumatische stressstoornis en een psychotische stoornis. Angst speelt een belangrijke rol en vreemdeling 1 kan zeer weinig prikkels uit de omgeving aan. Voorts is sprake van akoestische en visuele hallucinaties. De problematiek blijkt tot nu toe hardnekkig en over het eindbeeld en de duur van de behandeling is nog niets te zeggen. In de brief van 13 oktober 2009 heeft voornoemde psychiater aangegeven dat de psychiatrische situatie onveranderd is en dat inmiddels een aanvraag voor een machtiging tot gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis (hierna: rechterlijke machtiging) is verstuurd. In een brief van de behandelend psychiater van 16 februari 2010 wordt – voor zover thans van belang – vermeld dat een rechterlijke machtiging is verleend geldend tot en met 11 mei 2010. Bij de start van de klinische fase overheersten extreme angst, pulsiviteit en het opgeven van elk initiatief. De symptomen zijn geleidelijk verminderd in ernst, waardoor een voorwaardelijk ontslag geïndiceerd is.

2.5. Het BMA heeft in het advies van 19 mei 2010 het standpunt ingenomen dat het doen van voorspellingen en speculaties over toekomstige gevoelens van onveiligheid niet conform de voor medische verklaringen en adviezen geldende zorgvuldigheidseis is dat de gronden steun moeten vinden in de feiten, omstandigheden en bevindingen. Verder heeft het BMA aangegeven dat een beoordeling van de daadwerkelijke onveiligheid buiten het medische deskundigheidsgebied valt.

2.6. De behandelaars van vreemdeling 1 hebben in de brieven van 27 februari 2009, 13 oktober 2009 en 16 februari 2010 niet aangegeven dat, gezien de aard en het ontstaan van de klachten van vreemdeling 1, de behandeling van zijn posttraumatische dan wel psychotische klachten in Armenië in een context van zodanige onveiligheid zal plaatsvinden dat die behandeling als onaanvaardbaar moet worden aangemerkt. Daarom bestaat in dit concrete geval geen aanleiding om te oordelen dat de arts van het BMA zich nader gemotiveerd had moeten uitlaten over het aspect van een veilige behandelomgeving dan hij in het BMA-advies van 19 mei 2010 heeft gedaan.

2.7. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat dit BMA-advies zorgvuldig tot stand is gekomen, de inhoud daarvan inzichtelijk is en het besluit in dat opzicht deugdelijk is gemotiveerd. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De tweede grief behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de beroepen van de vreemdelingen tegen de besluiten van 16 september 2010 beoordelen in het licht van de daartegen bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op het vooroverwogene, nog moet worden beslist.

4. De vreemdelingen hebben in beroep betoogd dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij tot op heden geen documenten hebben overgelegd waaruit hun Armeense nationaliteit en identiteit blijkt.

4.1. De minister heeft in de besluiten een inhoudelijk standpunt ingenomen waarbij hij rekening heeft gehouden met de gestelde Armeense nationaliteit van de vreemdelingen. De beroepsgrond behoeft daarom geen bespreking.

5. Het inleidende beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 23 maart 2011 in zaken nrs. 10/32983 en 10/32986;
- III. verklaart de door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.D.A.M. Zegveld, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

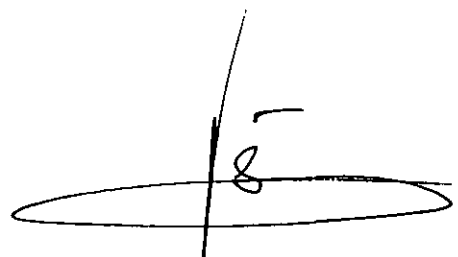
w.g. Zegveld
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 oktober 2012

43-681.

Verzonden: 17 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser